

Arrest

nr. 99 295 van 20 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Davoudi Yakubshah, bent een minderjarige Afghaanse jongen van ongeveer zestien jaar van Tadjiek-origine. U bent geboren in het dorp in Qala Baba Nur gelegen in het district Paghman, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Kaboel. U ging vijf jaar naar school maar stopte toen u moest vluchten naar België. Uw vader overleed zes à zeven jaar geleden. Daarna woonde u samen met uw moeder en één oudere en één jongere broer. Uw oudere broer mullah Maqsoud, die de mullah van het dorp was, was de oorzaak van uw problemen.

Op een avond zag u uw broer 's avonds laat in de tuin graven met een doos naast zich. Toen uw broer u opmerkte, beval hij u te gaan slapen. U deed wat hij zei en vergat het voorval.

Twee dagen later kwamen de autoriteiten langs met een aanhoudingsbevel om uw broer te arresteren. Ze hadden informatie dat hij betrokken zou zijn bij de taliban. Nadat ze het huis tevergeefs doorzocht hadden, wilden ze u meenemen naar het bureau om u enkele vragen te stellen. Uw moeder weigerde echter dit te laten gebeuren. Een uur of twee na het vertrek van de politie kwam uw broer naar huis. Hij was getipt dat de politie bij hem was langsgelopen. Hij kon het hele gebeuren volgen vanuit een schuilplaats in de buurt. Uw broer gaf een gestresseerde indruk en vroeg jullie een tijdje naar jullie oom te verhuizen. Uw moeder vroeg hem wat hij mispeuterd had waarop hij antwoordde dat hij niets misdaan had. Daarna belde hij een vriend op die hem met de auto oppikte. Hierna heeft u uw broer niet meer gezien.

Uw moeder was zeer verdrietig omdat ze niet wist waarom de politie naar uw broer op zoek was. Op dit moment vertelde u haar dat u twee dagen geleden uw broer had zien graven in de tuin. Jullie groeven de doos op en zagen dat er raketten en kogels in zaten. Uw moeder schoot in paniek en stuurde u naar het districtshuis. De autoriteiten kwamen ter plaatse, namen foto's en nam de ammunitie in beslag. Ze vroegen u waar uw broer was waarop u zei dat u het niet wist. Als hij naar huis zou komen, moest u hem verwittigen om naar het districtshuis te komen.

De dag na dit voorval kwam u twee vrienden van uw broer tegen. Ze vroegen u waar uw broer was en of hij u iets had gezegd over het feit dat zij uw broer 'iets' gegeven hadden. U beseftte dat ze over de wapens bezig waren maar loste niks over het feit dat de politie die wapens in beslag had genomen. Ze vergezelden u naar uw huis. Terwijl de twee mannen buiten aan de poort stonden, deed u alsof u het huis doorzocht op zoek naar de wapens. De twee mannen werden boos en vroegen u de boodschap door te geven aan je broer dat hij drie dagen heeft om het materiaal terug te geven. Uw moeder besliste om naar uw oom te gaan en de situatie te bespreken. Jullie waren er twee dagen toen uw moeder iets belangrijks ging ophalen in jullie ouderlijke huis. Toen de burens haar zagen, deelden ze haar mee dat de politie opnieuw op bezoek was geweest. Ze vond ook een dreigbrief van de taliban in het huis. In de brief stond dat de taliban op de hoogte was dat jullie de autoriteiten op de hoogte hadden gesteld van de wapens en dat ze jullie niet levend zouden laten. Uw oom was bang dat als iemand u zag in zijn huis hij en zijn familie in de problemen zouden komen. U verbleef nog drie dagen in het huis van uw oom waarna u het land ontvluchtte.

U ontvluchtte Afghanistan eind 2010 en kwam aan in België op 8 januari 2012 waar u de volgende dag op 9 januari 2012 asielaanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven door de taliban en vreest u opgepakt te worden door de autoriteiten voor een misdrijf die u niet heeft gepleegd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag heeft u uw taskara en een brief van het Rode Kruis voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden**

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat u geen geloofwaardige vrees voor de Afghaanse autoriteiten kan inroepen. Doorheen uw verklaringen kan men vaststellen dat de autoriteiten op zoek zouden zijn naar uw broer. De eerste keer dat ze langskwamen, hadden ze een arrestatiebevel mee voor uw broer (CGVS p. 8, 12 en 13). Even zou er gewag gemaakt zijn dat u mee moest naar het districtskantoor maar een simpel protest van uw moeder kon dit tegenhouden (CGVS p. 8 en 12). Bovendien hadden de autoriteiten duidelijk aangegeven dat ze u wilden meenemen om enkele vragen te stellen over uw broer (CGVS p. 8). **Was u een verdachte geweest, hadden ze een arrestatiebevel voor u meegebracht of hadden ze u, met of zonder arrestatiebevel, overgebracht naar het districtshuis.** Toen de autoriteiten een tweede maal bij u thuis waren langs geweest, was dit omdat u op eigen initiatief hen op de hoogte gesteld had van de ammunitie die jullie bij u thuis hadden aangetroffen (CGVS p. 8 en 18). **Hiermee schudt u alle verdenkingen van u af, moesten die al bestaan hebben, wat ook blijkt uit de reactie van de autoriteiten.** Ze vroegen of u wist wie de ammunitie op die plaats verborgen had. Als u een negatief antwoord geeft, vragen ze u om, als hij terug opduikt, uw broer door te sturen naar het districtskantoor (CGVS p. 18). **Was u daadwerkelijk een verdachte geweest hadden ze u ter plekke gearresteerd.** U had immers een wapencache gerapporteerd op vijf meter van uw voordeur (CGVS p. 18) waarvoor u tegenover de autoriteiten geen verklaring kon geven van hoe die daar geraakt was (CGVS p. 18). Waren er voordien

verdachtmakingen geweest tegenover u dan zouden ze u gearresteerd hebben. Dat ze dit niet deden, is dan ook een bewijs dat u absoluut geen verdachte was. **Daarom is het ook weinig aannemelijk dat de autoriteiten naar u zouden gevraagd hebben toen ze een derde keer bij jullie langs zouden zijn gekomen (CGVS p. 19).** U geeft dit ook zelf aan door uw speculatieve verklaring dat ze gingen terugkeren voor mullah Maqsoud of misschien zelfs mij (CGVS p. 19).

Als kanttekening moet worden gesteld dat er ook reeds twijfels kunnen rijzen bij het feit dat uw broer zou worden gevisieerd door de autoriteiten. Zo is het vreemd dat de autoriteiten uw broer willen oppakken bij hem thuis als hij niet eens thuis is. U geeft zelf aan dat uw broer het grootste deel van zijn tijd (CGVS p. 13) in de moskee van uw dorp en het dorp Qalai Sarwar les gaf (CGVS p. 14). Als u gevraagd wordt of de autoriteiten op die plaatsen waren langs geweest, antwoordt u negatief (CGVS p. 14). **Het is op zijn minst opmerkelijk dat als de autoriteiten iemand willen arresteren en over een arrestatiebevel beschikken (er is dus over nagedacht) hem opzoeken waar de kans het kleinst is om hem te vinden. Op de plaatsen waar de meeste kans is om hem te vinden, namelijk waar hij het meeste tijd doorbrengt op het tijdstip van de arrestatie, is er dan weer niemand hem gaan zoeken (CGVS p. 14). Nochtans was uw broer de mullah van het dorp die veel aanzien en bekendheid genoot (CGVS p. 9) en had men zich kunnen informeren waar men de meeste kans heeft om hem te arresteren.**

In tweede instantie moet worden vastgesteld dat ook uw problemen met de taliban weinig geloofwaardig zijn. Dit kan geconcludeerd worden door de verschillende, tegenstrijdige verklaringen die u doet over cruciale aspecten van uw asielrelaas. **Zo is niet helemaal duidelijk wanneer u uw moeder op de hoogte heeft gebracht van het feit dat u uw broer een doos zag begraven in de tuin. Eerst kan men afleiden uit uw verklaringen dat u dit deed nadat uw broer was weggegaan (CGVS p. 8). Dit zou dan in de vroege avond geweest moeten zijn (CGVS p. 9). Even later bevestigt u dat u haar verwittigd heeft nadat uw broer vertrokken was en voegt u eraan toe dat het de volgende nacht was (CGVS p. 16) terwijl u even later vermeldt dat dit in de morgen was (CGVS p. 16). Om deze onduidelijkheid uit te klaren wordt u even later nogmaals gevraagd wanneer u uw moeder op de hoogte bracht, waarop u antwoordt dat u dit bij het ontbijt deed (CGVS p. 16) wat zou betekenen dat u haar pas de volgende dag op de hoogte zou gebracht hebben. Het is weinig aannemelijk dat u zich niet zou herinneren wanneer u haar op de hoogte bracht aangezien u zich wel nog herinnert in welke context het was. U verklaarde dat uw moeder verdrietig was en zich afvroeg wat uw broer had mispeuterd waarop u haar vertelde dat u uw broer een doos in de tuin zag begraven (CGVS p. 16 en 17). U weet dus in welke context het was maar u bent niet duidelijk of dit nu 's morgens (CGVS p. 16), 's avonds (CGVS p. 9), 's nachts (CGVS p. 16) of de volgende dag bij het ontbijt was (CGVS p. 16). Nochtans zou dit niet zo moeilijk mogen zijn gelet op het feit dat u na de ontdekking van de ammunitie de autoriteiten waarschuwt die met drie vier auto's en al hun materiaal kwamen om de bom onschadelijk te maken (CGVS p. 12). **Zijn de autoriteiten met hun hele hebben en houden gekomen in de ochtend toen u nog de hele dag voor u had? Of zijn ze eerder gekomen op het einde van de dag voor dat u ging slapen?** Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt op welk tijdstip van de dag u uw moeder verwittigde, toont wel degelijk aan dat uw verklaringen hierover weinig aannemelijk zijn gelet op de hele machinerie die uw daden in gang zetten waarbij de autoriteiten hun materiaal overbrengen om de bom onschadelijk te maken.**

Daarnaast ontstaat er een serieuze verwarring over hoe de ontmoeting met de twee vrienden van uw broer, die taliban-leden waren, verliep. **Vooreerst moet worden opgemerkt dat het vreemd is dat die vrienden niet gewoon aangeklopt hebben bij u thuis. Op dat moment konden die twee vrienden uw broer misschien niet bereiken op zijn GSM (CGVS p. 19) maar hadden ze geen idee dat uw broer met de noorderzon vertrokken was. Aangezien die twee vrienden al bij jullie thuis te gast waren geweest met het Eid-festival (CGVS p. 21) konden ze zonder schroom aankloppen. Uw excuus dat ze niet kunnen aankloppen omdat er enkel vrouwen in het huis zitten (CGVS p. 19), is weinig relevant aangezien men niet van te voren weet of er een man aanwezig is in het huis. Uw excuus dat ze niet zonder permissie van een man het huis mogen binnenkomen en zomaar mogen vragen waar iemand is (CGVS p. 19), is opnieuw weinig afdoende gelet op het feit dat als u er éénmaal bij bent ze ook aan de poort blijven wachten (CGVS p. 9 en 21). Bovendien had u eerder verklaard dat de twee vrienden u een ultimatum van drie dagen gaven, u daarna het incident rapporteerde aan uw moeder en uw moeder toen besliste om naar uw oom te gaan (CGVS p. 8). In deze versie van de feiten heeft uw moeder dus helemaal geen contact met die twee vrienden van uw broer en moet u haar zelf op de hoogte brengen van wat er gebeurd was. **Het is pas later in het gehoor dat u beweert dat uw moeder zelf gepraat had met de twee taliban-leden (CGVS p. 9 en 21).** In deze tweede versie laat u de twee taliban-leden bij de poort wachten, brengt u uw moeder op de hoogte waarna zij haar chadari aantrok en zelf sprak met de twee vrienden van uw broer (CGVS p. 22). Alhoewel deze tegenstrijdigheid reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt, moet opgemerkt worden dat de tweede versie weinig aannemelijk is op**

zichzelf. **Hoe kan u het immers verklaren dat twee taliban-leden, die als het puntje bij het paaltje komt bereid zijn u te vermoorden om de ammunitie te vinden (CGVS p. 9 en 19) en u het land doen uitvluchten, op zoek naar hun verloren ammunitie braaf bij de poort staan wachten en toekijken terwijl jullie doen alsof jullie het huis doorzoeken op zoek naar wapens (CGVS p. 21). De taliban heeft immers geen enkele reden om jullie in vertrouwen te nemen dat als jullie de wapens zouden vinden jullie die hen ook zouden geven. Eerder zou men verwachten dat de taliban zelf jullie huis zouden doorzoeken.**

De laatste tegenstrijdige verklaring doet u in verband met de dreigbrief die uw moeder vond in haar huis (CGVS p. 19). **In de eerste verklaring die u hierover doet, verklaart u dat de taliban op de hoogte was dat jullie de ammunitie aan de autoriteiten hadden doorgespeeld en dat jullie met de dood werden bedreigd (CGVS p. 9). Met andere woorden de taliban weten dat ze de ammunitie niet meer zullen terugkrijgen en zijn uit op wraak. In uw tweede verklaring laat u optekenen dat de taliban u zal vermoorden als u niet terugbrengt wat hun toebehoort (CGVS p. 19). Het resultaat is hetzelfde maar het motief om u en uw familie te vermoorden, is compleet verschillend. Waar ze u bij uw eerste verklaring nog wilden doden om wraak, proberen ze u bij uw tweede verklaring schrik aan te jagen zodat jullie die ammunitie alsnog overhandigen. Dit is natuurlijk weinig logisch als de taliban weten dat de ammunitie in beslag genomen werd door de autoriteiten. Waar zouden een veertienjarig jongetje (CGVS p. 4 en 20) en een alleenstaande vrouw (CGVS p. 6) dit soort wapens vandaan moeten halen? Dat de taliban dergelijk, nutteloos dreigement zouden uiten, is dan ook weinig geloofwaardig.**

Vervolgens is ook de handelswijze van uw broer in verband met het begraven van de ammunitie weinig geloofwaardig. **Zo kan men zich de vraag stellen waarom uw broer, die een goede reputatie genoot (CGVS p. 10), het risico neemt om op heterdaad betrapt te worden en de ammunitie op slechts vijf meter van de voordeur begraaft (CGVS p. 18 en administratief dossier: tekening 1). Had hij het echt geheim willen houden, had hij wel een betere plaats kunnen bedenken. Bovendien is het bijzonder onveilig om bomvesten met elektrische draden, raketten en explosief poeder op vijf meter van zijn voordeur te begraven (CGVS p. 17). Zeker als u hem dan nog eens op heterdaad betrapt (CGVS p. 8).**

Daarnaast kan men zich de vraag stellen waarom uw broer de taliban niet op de hoogte bracht van waar hij de ammunitie had verstopt. Uw broer vluchtte immers omwille van de autoriteiten (CGVS p. 8) en had waarschijnlijk geen enkel probleem met de taliban aangezien ze hem hun ammunitie hadden toevertrouwd. Uw broer had uw familie dus veel miserie kunnen besparen door de taliban hier van op de hoogte te brengen.

Ten slotte is het bijzonder vreemd dat enkel u het land uitvlucht en dat uw moeder achterblijft (CGVS p. 20). **Uw moeder had op zijn minst een even groot aandeel in de problemen en misschien zelfs een groter aandeel aangezien zij het was die besliste om de autoriteiten te verwittigen van de wapencache die jullie ontdekt hadden (CGVS p. 8). Uit uw verklaringen over de dreigbrief blijkt ook dat de hele familie bedreigd werd met de dood (CGVS p. 9). Het is dan ook weinig aannemelijk dat als uw familie als entiteit moest vrezen voor hun leven, enkel u het land ontvlucht. Bovendien is de schuilplaats van uw moeder op amper vijftien minuutjes stappen van uw vroegere woonst en kan men dus niet beweren dat ze daar veilig zit (CGVS p. 20). Verder had u ook aangegeven dat uw oom u het land uit wou omdat als iemand u zou zien in het huis dit gevaar kon opleveren voor zijn familie (CGVS p. 9). Dit geldt natuurlijk ook voor het geval iemand uw moeder zou zien waardoor het weinig geloofwaardig is dat uw oom enkel u naar het buitenland zou sturen (CGVS p. 9).**

De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip wanneer u uw moeder vertelt over de doos met ammunitie, de ontmoeting met de twee vrienden van uw broer en de inhoud van de dreigbrief, samen met vaststelling van de vreemde handelswijze van uw broer en het feit dat uw moeder achterblijft in Afghanistan, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

Verder moet worden opgemerkt dat er geen onoverkomelijke problemen zijn om terug in contact te komen met uw familie. U vermeldde zelf dat u één of twee maanden geleden (voogd zegt drie maanden) contact had met uw familie (CGVS p. 7). Dit contact was tot stand gekomen nadat u een brief met uw contactnummer er op vermeld via het Rode Kruis naar uw familie had gezonden (CGVS p. 24). Er kan dus vanuit gegaan worden dat uw familie uw GSM-nummer kennen en dat de dienst tracing van het Rode Kruis uw ouders gevonden hebben op het adres dat u zelf heeft doorgezonden.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de

Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara en de brief van het Rode Kruis bevestigen enkel uw identiteit en achtergrond de welke niet betwist worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) .

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Hoewel verzoeker niet expliciet de schending van een rechtsnorm aanvoert, kan uit de lezing van het verzoekschrift worden afgeleid dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker onderneemt immers een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of weerleggen.

2.2. Als bijlage bij het verzoekschrift wordt een kopie van één bladzijde van de Subject Related Briefing – “Afghanistan” – “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse” gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen geloofwaardige vrees voor de Afghaanse autoriteiten kan inroepen, (ii) zijn problemen met de taliban weinig geloofwaardig zijn, (iii) na grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er voor burgers uit Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en (iv) de overige neergelegde stukken geen afbreuk doen aan de vermelde conclusie.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient de Raad immers vast te stellen dat verzoekers relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert. Zo wordt er in eerste instantie op gewezen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas waar hij voorhoudt dat zijn broer bomvesten met elektrische bedrading, raketten en explosief poeder begroef op 5 meter van de gezinswoning gelet op het explosierisico van dergelijk materiaal waarmee hij niet alleen zichzelf maar ook het hele gezin in gevaar bracht.

Zo verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal een fout begrip heeft van de noties “woning” en “poort” en stelt dat de boerderij een ommuurde vesting is en de poort uitgaat op de voortuin, zodat het begraven op dichte afstand van de poort niet hetzelfde is als het begraven op dichte afstand van het woonhuis, de munitie zich naast het pad naar het huis bevond, zodat er ook weinig of geen gevaar was voor de bewoners en hij enkel kan gissen waarom zijn broer niet de exacte plaats waar de munitie verstopt was aan zijn twee taliban-collega's aangaf, kan hij de Raad niet overtuigen. Uit de tekening die verzoeker zelf maakte en die als bijlage bij het gehoorverslag is gevoegd, alsook uit de verklaringen van verzoeker (gehoorverslag CGVS, p. 18 en tekening 1) blijkt duidelijk dat verzoekers broer de munitie zou begraven hebben op vijf meter van het huis. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat verzoekers broer, die in het dorp als mullah een goede reputatie genoot, bomvesten met elektrische draden, raketten en explosief poeder (gehoorverslag CGVS, p. 17) op vijf meter van de woning waar hij verblijft met zijn moeder en broer, zou begraven zonder iemand op de hoogte te brengen. Deze verklaringen maken verzoekers asielrelaas compleet ongeloofwaardig. De ongeloofwaardigheid van het hele relaas wordt verder ondersteund door verzoekers vage en incoherente verklaringen zoals blijkt uit wat volgt.

2.5.2. In de mate verzoeker stelt dat hij ook voor de Afghaanse autoriteiten vreest, aangezien er twijfels waren over verzoekers betrokkenheid en de Afghaanse autoriteiten niet veel meer nodig hebben om mensen te arresteren en te betichten, gaat hij voorbij aan zijn eigen verklaringen over de voorgehouden

feiten. Immers, zoals in de bestreden beslissing reeds werd gesteld, **“Was u een verdachte geweest, hadden ze een arrestatiebevel voor u meegebracht of hadden ze u, met of zonder arrestatiebevel, overgebracht naar het districtshuis. Toen de autoriteiten een tweede maal bij u thuis waren langs geweest, was dit omdat u op eigen initiatief hen op de hoogte gesteld had van de ammunitie die jullie bij u thuis hadden aangetroffen (CGVS p. 8 en 18). Hiermee schudt u alle verdenkingen van u af, moesten die al bestaan hebben, wat ook blijkt uit de reactie van de autoriteiten. Ze vroegen of u wist wie de ammunitie op die plaats verborgen had. Als u een negatief antwoord geeft, vragen ze u om, als hij terug opduikt, uw broer door te sturen naar het districtskantoor (CGVS p. 18). Was u daadwerkelijk een verdachte geweest hadden ze u ter plekke gearresteerd. U had immers een wapencache gerapporteerd op vijf meter van uw voordeur (CGVS p. 18) waarvoor u tegenover de autoriteiten geen verklaring kon geven van hoe die daar geraakt was (CGVS p. 18). Waren er voordien verdachtmakingen geweest tegenover u dan zouden ze u gearresteerd hebben. Dat ze dit niet deden, is dan ook een bewijs dat u absoluut geen verdachte was.”**

Bovendien meent verzoeker dat het niet onlogisch is dat de politie meerdere malen langskwam, alsook dat de politie dit deed op een ogenblik dat verzoekers broer niet thuis was aangezien de politie het uurrooster van zijn broer noch diens komen en gaan kent. Volgens verzoeker kijkt verweerder dan ook niet met een realistische, niet-Westerse bril naar de situatie in Afghanistan en lijkt hij een Westers geordende maatschappij te transponeren naar Afghanistan.

Waar verzoeker meent dat verweerder niet met een realistische, niet-Westerse bril naar de situatie in Afghanistan kijkt en een Westers geordende maatschappij lijkt te transponeren naar Afghanistan, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker hier geen concrete elementen voor aanbrengt. Verweerder heeft immers een uitgebreide analyse gemaakt van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst in het kader van de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien heeft verweerder zich blijkens de vragenlijst en het gehoorverslag degelijk geïnformeerd over de persoonlijke levensomstandigheden van verzoeker in zijn regio van herkomst (gehoorverslag CGVS, p. 3-7 en vragenlijst, administratief dossier, stuk 10). De Raad merkt overigens ook op dat het niet onredelijk is te verwachten dat politiediensten in het kader van een onderzoek naar een bepaalde persoon voorbereid tewerk gaan, waar ook ter wereld. Aldus merkt de bestreden beslissing terecht op dat het op zijn minst opmerkelijk is *“dat als de autoriteiten iemand willen arresteren en over een arrestatiebevel beschikken (er is dus over nagedacht) hem opzoeken waar de kans het kleinst is om hem te vinden”*. De Raad kan derhalve slechts vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door de Afghaanse autoriteiten wordt gevisieerd of gezocht, om welke reden dan ook.

2.5.3. Verzoeker meent helemaal niet onduidelijk te zijn geweest aangaande het begraven door zijn broer van ammunitie. Verzoeker bevestigde tot twee maal toe dat hij dit 's morgens aan zijn moeder vertelde. Volgens verzoeker is het feit dat één en ander niet duidelijk is, misschien toe te schrijven aan de vertalingsstap waardoor sommige nuances of details niet correct worden weergegeven. Verzoeker stelt vervolgens dat het voor zich spreekt dat gesofisticeerd materiaal niet meteen ter plaatse kan worden gebracht. Volgens verzoeker is er dan ook geen sprake van tegenstrijdigheden en zoekt verweerder spijkers op laag water.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert blijkt uit de lezing van het gehoorverslag het volgende: **“Eerst kan men afleiden uit uw verklaringen dat u dit deed nadat uw broer was weggegaan (CGVS p. 8). Dit zou dan in de vroege avond geweest moeten zijn (CGVS p. 9). Even later bevestigt u dat u haar verwittigd heeft nadat uw broer vertrokken was en voegt u eraan toe dat het de volgende nacht was (CGVS p. 16) terwijl u even later vermeldt dat dit in de morgen was (CGVS p. 16). Om deze onduidelijkheid uit te klaren wordt u even later nogmaals gevraagd wanneer u uw moeder op de hoogte bracht, waarop u antwoordt dat u dit bij het ontbijt deed (CGVS p. 16) wat zou betekenen dat u haar pas de volgende dag op de hoogte zou gebracht hebben.”** Gelet op de impact van de gebeurtenis, indien dit op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker zonder aarzelen minstens precies moet kunnen aangeven op welk tijdstip hij zijn moeder inlichtte over zijn broers graafactiviteiten.

Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker niet aantoont op welke manier er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan zodanig dat er verkeerdelijk onduidelijkheid zou zijn ontstaan omtrent het tijdstip waarop verzoeker zijn moeder inlichtte over de ammunitie die zijn broer verborgen had. Verzoeker werd aan het begin van het gehoor immers duidelijk gemaakt dat hij onmiddellijk dient te melden wanneer hij de tolk niet goed begrijpt. Op het einde van het gehoor bevestigde verzoeker dat hij de tolk goed begrepen heeft (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 23). Ook wat

betreft de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dient te worden opgemerkt dat verzoeker de kans kreeg opmerkingen te formuleren of nog iets toe te voegen, hetgeen verzoeker heeft nagelaten. Door de vragenlijst te ondertekenen bevestigde verzoeker uitdrukkelijk dat de erin vervatte verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (vragenlijst, administratief dossier, stuk 10, p. 3 en 4). Niets wijst er dan ook op dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan.

2.5.4. Aangaande de ontmoeting met de vrienden van zijn broer stelt verzoeker dat hij nooit verklaard heeft dat die vrienden niet hadden aangeklopt bij hem thuis, omdat verzoeker dit niet kon weten daar hij er niet bij was. Verzoeker stelt dat er geen onduidelijkheid kan zijn over het feit dat hij de vrienden tegenkwam en ze mee naar huis nam, waar ze aan de deur bleven wachten. Verzoeker brengt vervolgens zijn moeder op de hoogte, die naar de poort gaat en vanachter de poort met de vrienden praat. Bovendien wijst verzoeker erop dat het allerminst vreemd is dat de taliban het huis zelf niet onderzoeken, daar zij op dat ogenblik nog niet wisten dat de ammunitie reeds door de politie werd opgepikt. Het is zeer aannemelijk dat in de op tradities en eer gebouwde rurale maatschappij van Afghanistan de taliban beschroomd zijn om de woning van verzoeker te betreden.

Blijkens het gehoorverslag zijn verzoekers verklaringen omtrent zijn broers vrienden eveneens behept met tegenstrijdigheden. Immers, verzoeker verklaarde eerst dat de vrienden hem een ultimatum hadden gesteld en vervolgens het huis binnen gingen om zijn moeder over het incident in te lichten (gehoorverslag CGVS, p. 8), om later te stellen dat zijn moeder zelf contact had met de twee vrienden (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 21). Het louter achteraf bevestigen van één van de verklaringen kan opnieuw niet de vastgestelde tegenstrijdigheden ongedaan maken.

2.5.5. Vervolgens stelt verzoeker nooit beweerd te hebben dat de taliban op de hoogte was van het gegeven dat de wapens door de politie waren gevonden, wel dat ze er van op de hoogte zouden zijn gekomen "*door de tam tam die in de dorpen rond gaat*". Volgens verzoeker is er dan ook geen tegenstrijdigheid. De taliban zouden verzoeker vermoorden als ze te weten kwamen dat de wapens en munitie in handen van de politie kwamen én ze lieten weten dat verzoeker de wapens diende terug te bezorgen aan hen.

De Raad merkt op dat de manier waarop de taliban in verzoekers asielrelaas op de hoogte is gekomen van het gegeven dat de wapens door de politie waren gevonden, niet relevant is en bijgevolg geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker twee verschillende verklaringen aflegde aangaande de dreigbrief van de taliban: in een eerste verklaring zijn de taliban uit op wraak terwijl zij in een tweede verklaring verzoeker en zijn familie trachten te bewegen tot het terugbezorgen van de wapens (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 19).

2.5.6. Gelet op deze vaststellingen samen komt de Raad tot de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is en dat hij zijn vrees voor de Afghaanse autoriteiten en de taliban niet aannemelijk maakt. De verwijzing naar de Subject Related Briefing – "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse", waar op pagina 7 expliciet verwezen wordt naar het vinden van opslagplaatsen van, maakt verzoekers ongeloofwaardig bevonden relaas niet geloofwaardig. Verzoekers vrees voor vervolging moet concreet aannemelijk worden gemaakt en in zijn relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan, provincie Kaboel zodat in casu dient te worden nagegaan of in Afghanistan in het algemeen en in de provincie Kaboel in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Rekening houdend met de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (administratief dossier, stuk 17), is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Kaboel dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers in Afghanistan sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit de bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat de situatie in de provincie Kaboel duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident in december 2011 na, blijkt uit deze analyse dat de provincie Kaboel opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS